

prima instanță: L. Barbos
instanța de apel: N. Budăi, I. Muruianu, V. Efros

dosarul nr. 2rac-279/17

Î N C H E I E R E

19 iulie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valentina Clevadî
Luiza Gafton
Tamara Chișca-Doneva

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către
Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica”,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea pe
Acțiuni „Termoelectrica” împotriva Consiliului municipiului Chișinău, Primăriei
municipiului Chișinău și Direcției Generale Transport Public și Căi de Comunicație
privind înlăturarea obstacolelor,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 06 aprilie 2017, prin care a
fost respins apelul declarat de Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” și menținută
hotărârea Judecătoriei Centru, municipiul Chișinău din 24 octombrie 2016 prin care
acțiunea a fost respinsă,

c o n s t a t ă :

La data de 13 mai 2016 SA „Termoelectrica” a depus cerere de chemare în
judecată împotriva Consiliului municipiului Chișinău, Primăriei municipiului
Chișinău și Direcției Generale Transport Public și Căi de Comunicație privind
înlăturarea obstacolelor.

În motivarea cererii, a indicat că în urma unui control a conductelor termice
în mun. Chișinău, efectuat de reprezentanții SA „Termoelectrica” s-a depistat faptul
amenajării în zona de protecție a rețelelor termice cu diametrul de 400 mm din str.
Miron Costin 2 – Miron Costin 10, a două parcări pentru automobile, iar pe rețelele
termice cu diametrul de 250 mm din str. Miron Costin 5, mun. Chișinău a fost
amenajată o altă parcare auto.

Reclamantul a menționat că prin amenajarea parcărilor sus menționate, se află
în dificultate la onorarea obligațiilor avute față de consumatori.

Totodată, a invocat că parcările vizate se află în zona de protecție a rețelelor
termice, iar pentru efectuarea unor lucrări de construcție în zonele respective este
necesar acordul organizației energetice.

Întru argumentarea faptului că parcările se află în zonele de protecție a rețelelor termice, reclamantul a prezentat procesul-verbal de cercetare nr. 83-116 din 04 decembrie 2015, fapt care ar fi contrar prevederilor Tabelului A.2 al documentului normativ NCMG.04.07:2014, aprobat prin ordinul Ministerului Dezvoltării Regionale și Construcțiilor nr. 202 din 31 decembrie 2014, care prevede că distanța pe orizontală de la rețelele termice subterane cu diametrul mai mic de 500 mm, până la clădiri și instalații, e necesar a fi nu mai mică de 2 m.

Reclamantul mai consideră că, prin amenajarea parcărilor auto în zona de protecție fără acordul acestuia, s-a încălcat legislația în vigoare precum și se încalcă interesele sale.

Solicită obligarea Consiliului municipiului Chișinău, Primăriei municipiului Chișinău și Direcției Generale Transport Public și Căi de Comunicație să înlăture din zona de protecție a rețelelor termice cu diametrul de 400 mm, două parcări pentru automobile amenajate pe str. Miron Costin 2 – Miron Costin 10, precum și parcare pentru automobile din str. Miron Costin 5, mun. Chișinău, amenajată pe rețelele termice cu diametrul de 250 mm și în zona de protecție a acestora.

Prin hotărârea Judecătoriai Centru, mun. Chișinău din 24 octombrie 2016 acțiunea a fost respinsă.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 06 aprilie 2017 a fost respins apelul declarat de SA „Termoelectrica” și menținută hotărârea Judecătoriai Centru, mun. Chișinău din 24 octombrie 2016.

Instanța de apel a reținut că contrar art. 118 alin. (1) CPC, SA „Termoelectrica” nu a prezentat un plan desfășurat al rețelelor termice ce se află în zona indicată de acesta, aflate în gestiunea SA „Termoelectrica”, or, prin probele anexate la dosar este imposibil de a stabili circumstanțele invocate, precum că, parcările auto vizate sunt construite în zona de protecție a rețelelor termice, adică la mai puțin de 2 m de la acestea.

În drept, instanța de apel a reiterat că potrivit pct. 40 din Regulamentul cu privire la furnizarea și utilizarea energiei termice, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 434 din 09 aprilie 1998, este interzis ca pe traseele conductelor termice, inclusiv pe culoarele de acces, să se ridice construcții, să se depoziteze materiale, să se execute lucrări subterane sau orice alte lucrări care ar dăuna exploatării și ar bloca accesul la conducte și la stațiile termice. Iar, astfel, apelantul SA „Termoelectrica” nu a demonstrat faptul că prin amenajarea parcărilor auto se dăunează exploatării sau se blochează cumva accesul la conductele și stațiile termice.

Instanța de apel a subliniat că nu există careva temeuri de fapt și de drept pentru admiterea acțiunii reclamantului SA „Termoelectrica”, or, reieșind din sensul art. 2 din Legea privind autorizarea executării lucrărilor de construcție nr. 163 din 09 iulie 2010, prin lucrări de construcție se înțelege ansamblul de operații efectuate cu ajutorul mecanismelor, mașinilor, precum și manopera, în vederea realizării, reconstruirii, restaurării sau consolidării unei construcții.

Prin urmare, instanța de apel a considerat că amenajarea unei parcări auto de-a lungul carosabilului nu poate fi calificată drept o veritabilă lucrare de construcție, mai ales o lucrare care ar putea în vre-un mod să limiteze ori să îngreuească accesul la rețeaua termică a unității termoenergetice.

Instanța de apel a confirmat concluzia primei instanțe precum că prevederile specificate în Tabelul A.2 al documentului normativ NCM G.04.07:2014, aprobat prin ordinul Ministerului Dezvoltării Regionale și Construcțiilor nr. 202 din 31 decembrie 2014, nu pot fi reținute, deoarece acestea se referă la distanțele pe orizontală de la construcțiile rețelelor termice sau învelișul izolației conductelor, în cazul pozării fără canale, până la clădiri, instalații și rețele ingineresti. Astfel, dat fiind faptul că rețelele termice se află subsol, iar pretinsa construcție se află deasupra solului, nu pot fi luate în considerație distanțele stabilite pe orizontală, ci pe verticală.

La data de 02 iunie 2017 SA „Termoelectrica” a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 06 aprilie 2017, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârea primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului a indicat că instanța de apel a aplicat în mod eronat legea materială, ceea ce de fapt constituie și temei de casare a hotărârii judecătorești.

Reiterează că instanțele ierarhic inferioare nu au ținut cont de faptul că în urma unui control a conductelor termice în mun. Chișinău, efectuat de reprezentanții SA „Termoelectrica” s-a depistat faptul amenajării în zona de protecție a rețelelor termice cu diametrul de 400 mm din str. Miron Costin 2 – Miron Costin 10, a două parcări pentru automobile, iar pe rețelele termice cu diametrul de 250 mm din str. Miron Costin 5, mun. Chișinău a fost amenajată o altă parcare auto.

Susține că acest fapt încalcă drepturile organizației energetice privind accesul la descoperirea, deservirea și exploatarea conductelor termice, inclusiv generează imposibilitatea onorării obligațiilor față de consumatori, și anume a obligației de înlăturare operativă și eficientă a situațiilor de avariere.

Insistă că au fost ignorate prevederile art. 17 din Legea cu privire la energetică nr. 1525 din 19 februarie 1998, care stipulează că obiectivele energetice au grad sporit de pericol. Pentru asigurarea exploatării lor în siguranță, se stabilesc zone de protecție. Modul de delimitare a acestor zone, dimensiunile și regimul lor se stabilesc prin regulamente și acte normative aprobate de Guvern. Orice lucrare în zona de protecție se efectuează numai cu acordul întreprinderii sau organizației energetice. Iar, la caz nu a fost solicitat acordul SA „Termoelectrica”.

Menționează că argumentele instanțelor ierarhic inferioare precum că pavajele și pietrele de bordură instalate nu reprezintă o construcție și nu afectează rețelele termice, sunt nefondate și vin în contradicție cu prevederile din Legea cu privire la energetică.

Consideră că prin prisma art. 14 alin. (1) lit. g) a Legii privind autorizarea executării lucrărilor de construcție nr. 163 din 09 iulie 2010, parcare reprezintă o construcție, în care s-a folosit nisip, pietriș și pavaj.

Insistă că pe traseul termic permanent vor staționa unități de transport atât ziua cât și noaptea și este evident că în situații de avarii acestea vor bloca accesul echipelor de intervenție la descoperirea și reparația rețelelor termice.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

La caz, se constată că decizia instanței de apel din 06 aprilie 2017, a fost expediată în adresa recurenteii la data de 02 mai 2017, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire nr. 5275-4 (f. d. 115).

Astfel, instanța de recurs consideră că recurenta s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la data de 02 iunie 2017 în termen.

La data de 15 iunie 2017, în adresa intimațiilor Consiliului municipiului Chișinău, Primăriei municipiului Chișinău și Direcției Generale Transport Public și Căi de Comunicație a fost expediată copia recursului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței.

Însă, intimații nu și-au valorificat dreptul procedural respectiv și nu a depus referință în termenul stabilit.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către SA „Termoelectrica” este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către SA „Termoelectrica”, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) CPC, or recurenta nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Mai mult, argumentele invocate în recurs se axează asupra fondului cauzei, constituind o reproducere a celor aduse în cererea de apel.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin.(2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către SA „Termoelectrica”, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către SA „Termoelectrica”, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica”, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Valentina Clevadî

Judecătorii

Luiza Gafton

Tamara Chișca-Doneva